První kapitola

Léto otálelo jako školák na zastávce autobusu, který pořádně neví, kam by vlastně chtěl jet. Byl počátek října, tedy přesně ta doba, kdy se za obvyklých okolností z naftalínových skrýší vyndavaly vlněné svetry a letní bronz bledl stejně jako zeleň v krajině. Teď ale všichni ještě vystavovali na odiv opálená kolena v krátkých kalhotách.

Tenhle překrásný večer se mohl klidně odehrávat v srpnu.

Alice jela na svém starém červeném kole dvouapůlkilometrovou příjezdovou cestou směrem k vrátnici, kde bydlela její přítelkyně Flo. Spokojeně se usmívala. Návštěva, kterou měla před sebou, byla bez ohledu na počasí jejím pravidelným čtvrtečním rituálem.

V pětadvaceti letech našla Florence svého naprosto jedinečného pohádkového prince a krátce nato se za něj provdala.

Jmenoval se Andrew Gently.

Byl milý, laskavý, veselý a chytrý.

Byl ale také malý, nevypadal právě nejlépe a byl daňový poradce.

Když se Florence dozvěděla, čím se Andrew živí, jen suše

poznamenala, že si svého prince nepředstavovala jako někoho, kdo překrucuje čísla.

Andrewa poznala v jedné vinárně v Upper Whattelly, větším bratrovi Lower Whattelly, což byla miniaturní vesnička. Zato Upper Whattelly bylo skutečné maloměsto, velmi malebné s cestami ze záplatovaných kočičích hlav a s domky z počátku 18. století, které byly natěsnané okolo tržnice, na níž se každé páteční ráno konal dobytčí trh a každou sobotu místní trh.

Sotva Andrew Flo spatřil vejít, jeho velké hnědé oči se rozzářily. Vrhnul se k výčepnímu pultu, aby krásnou neznámou pozval na drink. Pak zjistil, že je nejméně o hlavu větší než on a zklamaně zase hodil zpátečku.

Deprimovaně se stáhnul do kouta a po očku ji sledoval. Jeho přátelé ho nazývali zbabělcem a dobírali si ho, že sami udělají to, k čemu jemu scházelo potřebné sebevědomí.

Flo nebyla nijak zvlášť hezká. Byla příliš vysoká, měla příliš široká ramena, její dlouhé hnědé vlasy se právě neleskly jako hedvábí, a rysy jejího obličeje byly příliš průměrné na to, aby je člověk mohl nazvat krásnými. Ale zvláštním způsobem zářila. Její modré oči – ukryté za brýlemi, když pracovala nebo si četla – byly živé a inteligentní. Byla v kondici, byla vtipná a uměla rozesmát ostatní, a to, co dělala, dělala s vášní. Zkrátka byla to skvělá žena, která nikdy neměla nouzi o obdivovatele.

Pro Andrewa to byla láska na první pohled.

Oproti tomu Florence si ho zpočátku ani nevšimla.

Pak ale došlo k rozmíšce s jedním opilým svalovcem, jehož pokus o sblížení Flo zdvořile odmítla. Kvůli čemuž na ni začal řvát, že je „nemotorná pivovarská herka, která by tu káru, před kterou ji chtěli zapřáhnout, ani neutáhla“.

A malý, průměrný, nesebevědomý Andrew vyrazil ze svého kouta jako pejsek, který chce bránit milovaného páníčka. Rozezleně mezi ně skočil a hlasitě prohlásil, že Flo je „nejkrásnější žena v pubu“, zatímco on se svým mečivým hla-

sem a odpornými způsoby není ani hoden dýchat stejný vzduch jako ona.

Svalovec se zasmál a s poznámkou, že malí chlapi vždycky potřebují někde přidat, postavil svoji sklenici s pivem na Andrewovu hlavu.

Andrew si sundal sklenici z hlavy, pokusil se obrovi jednu vrazit a minul ho. Obr se pokusil jednu vrazit Andrewovi a neminul ho. Naopak, trefil ho dokonce tak zle, že šel k zemi. Načež nastoupila Flo a vrazila obrovi takovou ránu, že šel k zemi taky. Druhou nezraněnou rukou pomohla Andrewovi zvednout se z dlaždiček pocákaných pivem a pak zpátky do kouta, kde se láskyplně postarala o jeho pošramocený obličej.

Andrew toho večera získal ošklivý monokl a báječnou novou přítelkyni. Posledně jmenovanou nakonec pojal rychlostí světla za manželku, než ta – jak všem vykládal – přijde na to, s jakýmže trotlem to žije.

Oba byli od té doby šíleně šťastní, a když se Nathan rozhodl prodat vrátnici, která patřila k Whattelly Hall, stáli čerství novomanželé na rohožce před realitní kanceláří jako první.

No a když nejlepší přítelkyně bydlí na opačných koncích příjezdové cesty, je logické, že spolu stráví spoustu času.

Například každý čtvrtek o šesté. K tomu vždy skleničku vína, něco dobrého na zub a nepočítaně tlachů a smíchu.

Florence ještě stále pracovala jako učitelka. Ve škole vyučovala hokej a další sporty a ve volném čase klavír.

Když Alice svého věrného rezavého drátěného oře stočila k plotu vrátnice, uslyšela, jak jeden z Florenciiných žáků trápí ten ubohý nástroj. Francouzská okna z obývacího pokoje byla otevřená, aby rámus mohl uniknout do zahrady a neroztříštily se okenní tabulky. Alice se místnosti obloukem vyhnula, vešla přímo do Florenciny vycíděné venkovské kuchyně, uvařila si kávu a usadila se s ní venku na podzimním slunci.

Pila už druhý šálek, když „hudba“ konečně umlkla. O pět minut později sebou Flo plácla vedle ní na zahradní lavici a ovívala se počmáranou partiturou skladby od Chopina.

„Proč to dělám, Alice?“

„Z lásky k hudbě?“

„Cože?“

„Z lásky k hudbě?“ zopakovala Alice o něco hlasitěji.

„Pak bych neměla pustit Adama Chandlera k žádné notě na blíž než deset metrů. Přála bych si říct, že dnes to bylo naposledy, ale zamluvil si hodinu každý čtvrtek od pěti až do Vánoc.“

„Nemůžeš mu navrhnout, aby přešel na bicí?“

Florence se na ni znovu podívala a nakrčila při tom čelo. Pak se jí tvář rozjasnila, jako kdyby právě našla odpověď na důležitou otázku – a chvíli na to si vyndala špunty z uší.

„Omlouvám se,“ zašklebila se. „Na ty jsem úplně zapomněla. Co jsi říkala?“

„Říkala jsem, že by možná měl skončit s hrou na klavír a namísto toho zkusit bicí.“

„Chybí mu zkrátka cit pro rytmus. Nejlepší by bylo, kdyby si našel nějakého jiného koníčka. Něco, při čem by méně trpěly zvukovody. Přísahám, že od té doby, co se mu pokouším vštípit základy Chopina, mám na čele o dvě vrásky víc.“

Flo demonstrativně svraštila čelo a přejela po něm prstem.

„Říkám ti, nedávno jako hedvábí a dneska starý manšestr.“

„Tak to vůbec není,“ protestovala Alice.

„Prima, tuhle větu si teď pořádně nacvič, protože abys mi zlepšila náladu, v příštích desetiletích ji budeš muset hodně často opakovat.“

„Myslím to vážně.“

„Já taky,“ potřásla Flo rozhodně hlavou. „Třicet mi bude teprve za pět měsíců, ale už teď vypadám na osmačtyřicet.“

Alice a Flo byly stejně staré, ale vůbec tak nevypadaly. Flo vyhlížela o tři roky starší, Alice o tři roky mladší.

Alice vždycky tvrdila, že za to mohou její geny.

Flo vždycky tvrdila, že za to mohou její sklony k pití.

„Ty nosíš velikost 36, já 40. Říkám ti, Alice, že to je tím tukem. Kvůli němu člověk vypadá starší.“

„Ty nejsi tlustá.“

„Hm, a opice nemají chlupaté zadky."

„Každopádně ne všechny."

„Alice..."

„Je to pravda! Vezmi si jenom ty s tím obřím zadkem hladkým jak dětská prdelka v barvě čerstvých malin, ale BEZ chlupů!"

„Alice. Já. Jsem. Tlustá."

„Velikost 40 je dneska přece úplně normální průměr."

„Potom je ten úplně normální průměr zkrátka tlustý... Nehledě na to, mám-li být upřímná – a to jsem v případě konfekční velikosti málokdy –, pak mám vlastně spíš 42... Ale chraň tě pánbůh říct to Andrewovi! Ten si myslí, že mám osmatřicítku... Pokaždé, když mi koupí něco na sebe, vyměním to za větší velikost a potom ustřihnu cedulku. A on si myslí, že jsem alergická na cedulky na oblečení!"

„Přeháníš, Flo!"

„Ne, Alice, to moje váha je přehnaná. To je ten rozdíl."

Alice to vzdala a popadla svoji tašku. Úsměv, který ji provázel, když po očku mrkla na Flo, by mohl ten, kdo ji neznal, považovat za samolibý. Ale kdo Alici znal, ten věděl, že ten úsměv byl výrazem radostného očekávání. Věděla totiž, že teď tomu, koho má ráda, udělá obrovskou radost.

„Něco pro tebe mám."

„Pro mě?"

Alice přikývla.

„Něco nudného nebo něco dárkového?"

„Něco dárkového."

„Óóó!" Tuk byl zapomenut. Flo s úsměvem natáhla ruku. „Dej to sem."

A Alice jí to dala.

Flo vykřikla radostí.

Příčinou této extáze byla kniha.

„Benátské sklo!"

„Úplně přesně."

„Nejnovější román Juliana Stantona...," vzdychla Flo a přejela prstem zbožně obal novotou vonící knihy.

Alice přikývla.

„Ale jak...?“ pohlédla Flo udiveně na Alici. „Ta má přece vyjít až za dva týdny?“

„Někdo Nathanovi něco dlužil. Někdo, kdo v nakladatelství Juliana Stantona stojí hodně vysoko.“

„Panebože – a Nathan tu službičku vyměnil za tady tohle? Alice Cooperová, tvůj manžel je poklad.“

„No, není špatný.“ Alice se pokusila nevypadat příliš samolibě, a tak to trochu přehnala s útrpným výrazem.

„Není špatný? To je zlehčování roku! To je něco jako ‚Tenhle čokoládový dort docela ujde...‘ nebo něco podobného... Už jsi to četla?“

„Včera večer. Na jeden zátah.“

„Opravdu? Je to...“ Flo polkla. Málem se neodvážila zeptat. „Je to stejně tak dobré jako *Podlaha z mramoru?“*

Podlaha z mramoru byl poslední román Juliana Stantona a v Aliciných a Florenciných očích vedle jeho prvotiny *Římské číslice* nejlepší kniha, kterou kdy četly. Obě dvě propadly od první do poslední strany jejímu kouzlu sestávajícímu z intrik, vášně a poznání takovým způsobem, že se z nich přes noc staly bezvýhradné Stantonovy fanynky.

Alice vzala Florencinu dlaň do své.

„Lepší,“ zašeptala.

Flo potřebovala nějakou chvíli, aby tohle velevýznamné vyjádření strávila. Pak stiskla Alici ruku a svou opět položila do klína.

„Alice...“

„Copak, Flo?“

„Já vím, že tyhle společné čtvrteční večery jsou v posledních, už ani nevím kolika letech naším společným rituálem, a ty víš, že tě mám ráda jako sestru... ne, možná ještě víc, ty jsi lepší než nějaká sestra...“

„To je v pořádku, Flo.“

„Tak mi nebudeš mít za zlé, když tě teď požádám, abys vypadla a nechala mě s Julianem samotnou?“

„Jasně, žádný problém.“ Alice vstala a smála se.

„A prosím tě...,“ Alice se ještě jednou otočila a viděla, jak Flo nedočkavě otvírá první stránku knihy.

„Copak, Flo?“

„Kdybys potkala Andrewa, mohla bys mu prosím říct, že příštích dvanáct hodin chci být sama a že má přijít až ráno...?“

Když se Alice chystala sednout na kolo, Andrew opravdu právě zatáčel k vjezdu vedle vrátnice – okénko otevřené, loket vystrčený ven, povolená kravata, sako položené na sedadle spolujezdce, Phil Collins na plné pecky. Pokynul Alici a přátelsky se přitom usmál.

„Ahoj, suprová Cooperová, jak jde život?“ pozdravil ji vesele, když ztichl motor i muzika.

„Ahoj, pane Gently.“

„Kde je má spanilá ženuška?“

„V zahradě.“

Oči mu zazářily radostným očekáváním.

„Řekni rovnou, že čeká ve svých žlutých bikinách s karafou sangrie jen na to, až se natáhnu na lehátko a nechám se od ní natřít olejem?“

„Ne, ne tak docela.“

„Ne tak docela?“

„No, když ze svých představ vyškrtneš sangriu, bikiny a olej a přidáš do nich nejnovější román Juliana Stantona...“

Víc nemusela dodávat.

V Andrewově tváři se zračilo nejprve zklamání a pak rezignace.

„Takže večeře v pubu.“ Vystřihl bolestínskou grimasu.

„Možná to je docela dobrý nápad. Ledaže bys měl chuť s námi povečeřet. Dnes je čtvrtek...“

„Den pastýřského koláče, zapečeného mletého masa pokrytého bramborovo-sýrovou kaší.“ Zamyšleně přikývl a pak se opět usmál. „No, výborně, férová Cooperová... Bellin pastýřský koláč je třída!“

„To tedy je...," smála se Alice. „Pokud ho ovšem nemusíš jíst šest let každý čtvrtek...," dodala potichu sama pro sebe.

Alicino kolo naložili do kufru Andrewova kombíku značky Volvo a dojeli dva a půl kilometru k hlavní budově. Impozantní stavba se před nimi zjevila hned, jak opustili les, který obklopoval vrátnici, a projížděli alejí lemovanou nepřívětivými duby. Měli odtud dechberoucí výhled na zvlněné louky, které byly sytě a stejnoměrně zelené jako fotbalová hřiště, protože se o ně už čtyřicet let láskyplně staral hlavní zahradník Bob Cleverly. Tedy, samozřejmě čtyřicet minus tři roky, během nichž usedlost oblehl Texasan, aby se jí pak zase zbavil.

Alice a Andrew projeli kolem honosného hlavního vchodu zdobeného sloupovím a zaparkovali za budovou u stájí, aby vešli zadním vchodem, který Andrew žertem nazýval „vchodem pro dodavatele". Tyto nenápadné dveře se používaly nejčastěji, byly tedy skutečným hlavním vstupem do domu. Používali ho všichni – až na Nathana, který vždy dovnitř vkráčel mohutnými dvojdílními dveřmi hlavního portálu.

Andrew uznale nasál vůni Bellina pastýřského koláče, která je ovanula hned ve dveřích.

„Díky, Alice. Jídlo v pubu je skutečně výborné, ale vždycky když se tam objevím bez Flo, Anton po mně vyjede."

„To dělá jen proto, aby naštval Sebastiana."

„Já vím, ale přesto je mi to nepříjemné, s tím nic nenadělám. Vím, že bych se měl cítit dostatečně jistý jako muž na to, abych uměl s homosexualitou a všemi těmi věcmi okolo zacházet. Ale upřímně: Kdyby všichni muži vypadali jako já, také by si svou mužností nebyli příliš jistí... Takže, díky, že jsi mě toho dnes ušetřila."

„Rádo se stalo," odvětila Alice přátelsky. „Ačkoliv po tom

všem, co mi Flo vyprávěla, se zdá, že bezesporu jsi opravdový muž. A z tohoto úhlu pohledu bych ti měla poděkovat já za to, že dnes budeš večeřet u nás, protože kdoví, čeho ušetříš ty mne..."

Aliciny důvody, proč dnes večer pozvala Andrewa na večeři, totiž nebyly tak úplně nezištné.

Bella Gorseová, která u Nathana už dvanáct let pracovala jako hospodyně, v Andrewově přítomnosti zatáhla své ostré drápky a předla jako milá kočička. Jeho vliv na ostatní byl neuvěřitelný – byl to tak přátelský a laskavý člověk, že stačila už samotná jeho přítomnost, aby se jeho protějšek začal chovat přátelštěji a laskavěji.

„Neříkej mi, že ta dobrosrdečná, roztomilá Bella se k tobě pořád ještě chová jako k plevelu ve své milované růžové zahradě!" Andrew vypadal opravdu překvapeně.

„Dobrosrdečná, roztomilá Bella!" vykřikla Alice a hned si rukou zakryla ústa. Postřehla totiž, že se její hlas rozlehl chodbou až k zadním dveřím, které vedly do kuchyně.

Dobrosrdečnost a roztomilost opravdu nepatřily k vlastnostem, které by si Alice mohla s Bellou spojovat. S Flo jí tajně říkaly Belladonna – rulík zlomocný – protože byla na Alici jedovatá a chovala se k ní s přezíravým pohrdáním. Zpočátku to Alici vytáčelo, ale postupem doby ji to spíše fascinovalo. Neměla ani ponětí, co proti ní Bella vlastně má. Alice se k ní vždy chovala přátelsky a zdvořile, projevovala jí uznání za vše, co dělala, kupovala pro ni dárky k narozeninám i k Vánocům a zajímala se i o její dceru a její rodinu, která žila ve dvacet pět kilometrů vzdáleném Whattelly Nether.

Přesto se k ní Bella chovala jako k nezvanému hostu, který zůstává déle, než je hostitelům milé. Déle přibližně o šest let.

Flo vtipkovala, že to je určitě proto, že by Bella chtěla mít Nathana pro sebe – ale ta žena byla dvakrát starší než Nathan a jestli vůči němu někdy projevila své city, byly spíš zdvořilostního než milostného rázu. Alice si myslela, že její chování

pramení z domněnky, že je pouze jednou z mnoha, které s Nathanem sdílely stůl a lože, ale pak by ledová Bella možná za tu dobu trochu roztála... Bohužel se ale chovala stále tak nepřátelsky a odtažitě jako na počátku.

Každopádně alespoň vůči Alici.

Když s Andrewem vstoupili do obrovské kuchyně, naplněné teplem z čtyřplotýnkového sporáku značky AGA a vůní připravovaného jídla, podařilo se Belle vrhnout na Alici zamračený pohled a zároveň se usmát na Andrewa. Bylo to opravdu fascinující umělecké dílo, které – díky dlouholetému tréninku! – dovedla k dokonalosti.

„Pane Andrewe!"

Kromě Boba Cleverlyho, který Bellu – bůhvíjak – dokázal přesvědčit, aby mu říkala křestním jménem, oslovovala Bella každého výhradně příjmením. Z tohoto pohledu bylo její přivítání pro Andrewa vyslovený kompliment.

„Ciao *bella,* Bella!" Andrew se k ní šelmovsky přikradl a okatě nenápadně ji sevřel v náručí, což způsobilo, že se zachichotala jako puberťačka. „Přišel jsem, abych získal kousek vašeho srdce a několik kusů vašeho vynikajícího pastýřského koláče. Pokud to nevadí."

„Jste vítaný jako deštník při průtrži mračen, pane Andrewe."

Alice měla pocit, že ona sama je vítaná asi jako psí exkrement, který si člověk přinese do domu na podrážce bot.

Byla zvyklá, že Whattelly Hall neobývá sama. Bob Cleverly se staral o zahradu ještě déle, než si mohla pamatovat. Jeho domovem byla odjakživa malá chatka na druhé straně stájí.

Vždy tu byla i hospodyně, legendární Bess Livelyová. Zemřela krátce předtím, než William prohrál Whattelly Hall v pokru. Bylo tu i několik dalších zaměstnanců, kteří byli nutní, aby usedlost takových rozměrů udrželi v chodu a v pořádku. Ve Whattelly Hall tedy vždycky bydleli i další lidé, kteří nepatřili k rodině, a Alici jako jedináčkovi to bylo vždy příjemné.

Nebyla ovšem zvyklá žít na Whattelly Hall s někým, kdo jí ostentativně dával najevo, že tam není příliš vítaná.

„Pokrytče," zašklebila se na Andrewa, když si sedl naproti ní k dlouhému dřevěnému stolu uprostřed velké kuchyně.

Andrew její škleb opětoval a vyplázl na ni jazyk.

„Ten, kdo umí takhle dobře vařit, nemůže být úplně špatný," bylo jeho motto, pokud šlo o Bellu.

Aby člověk získal Andrewovo srdce, musel obzvláště láskyplně pečovat i o jiné orgány ležící mezi pánví a bránicí, poznamenala kdysi Flo o svém muži.

Alice by také ráda věděla, jak by si mohla získat Bellino srdce.

Pokud tedy nějaké měla.

Bella s nimi původně nechtěla večeřet, ale tomu kouzelníkovi Andrewovi se nějak podařilo ji přemluvit, aby si s nimi vypila sklenku vína. Sotva se posadila, zapředl s ní vzrušující rozhovor hodný lehkosti moderátora talk show. Vidět Bellu smát se a bavit vyvolávalo v Alici protichůdné pocity. Na jednu stranu ji těšilo, že objevuje i jinou stránku chladné, nedůtklivé hospodyně – a na druhou stranu ji bolelo, že hrubý způsob, kterým s ní Bella jednala, pramení z osobního nepřátelství vůči ní. Což pro člověka, který byl od jiných lidí zvyklý spíš na sympatie, byla dost silná káva.

Ihned poté, co se Andrew s oběma ženami rozloučil polibky a několikerými díky, atmosféra v kuchyni jako na potvrzení Alicina zjištění zchladla stejně dramaticky jako teplota venku. Skoro by se dalo říct, že nastoupila zima a jako první zastávku si vybrala kuchyni ve Whattelly Hall.

Opět to byla ta stará Bella – krásný hlaďounký kaštan se znovu ukryl ve své pichlavé slupce. Alice po sobě umyla nádobí a prchla do postele.

Zaplaťpánbůh, že se zítra vrací Nathan.

To, že Nathan přijede z Londýna na víkend, neznáme-

nalo, že by k ní Bella byla milejší. Ale sprostoty se zkrátka daly lépe snášet, když měl člověk vedle sebe někoho, kdo k němu byl milý.

A Nathan se k ní až dosud choval jako k princezně.

Zazvonil telefon.

Rozespalý pohled na budík Alici prozradil, že jsou tři hodiny ráno.

Okamžitě byla vzhůru.

Když byl Nathan pryč a v noci zazvonil telefon, přepadly ji vždy strašné obavy.

Ale byla to Flo.

Alespoň si to myslela.

Na druhém konci drátu byl totiž slyšet jen vzlykot a popotahování.

„Florence? Ty brečíš?"

„Ne… ano… ne… ano."

Alice plná obav vyskočila z postele a horečně hledala něco na sebe.

„Copak se stalo, zlato? Je všechno v pořádku? Nemám přijet?"

Vzlykot a popotahování zesílily.

„Jsi zraněná? Něco s Andrewem?"

Konečně se Flo podařilo vypravit ze sebe smysluplnou větu: „Dočetla jsem tu knihu."

„Ty jsi dočetla tu knihu?" Alici se ihned snížil tep. S úlevou se znovu posadila na kraj postele.

„Dočetla jsem tu zatracenou knihu…," opakovala Flo zničeně.

„A? Nelíbila se ti?" zívla Alice.

„Ale ano, samozřejmě, že ano, jsem úplně unešená, je to bomba, opravdu geniální…"

„A proč jsi tedy tak rozrušená?"

„Protože mi právě došlo, že budu muset čekat minimálně rok, než si budu moct přečíst další, a to ještě jen v případě, pokud ještě nějakou napíše, ale možná, že už žádnou nena-

píše, koneckonců je už pěkně starý, a to by mohlo znamenat, že to je úplně poslední Julian Stanton v mém životě!“

„Takže, teď se nejdřív uklidni, Florence. Posaď se a polož tu sklenici s vínem.“

„Jak víš, že mám v ruce sklenici s vínem?“

Alice obrátila oči v sloup.

„Prostě to vím, Flo, jasný? Položila jsi ji?“

„Hmm.“

„Dobře, a teď mě poslouchej. Jsem si jistá, že Julian Stanton ještě nějakou knihu napíše. Je mu teprve šedesát a něco, to dneska není žádné stáří. A než ta kniha vyjde, mohly by ti čekání každý měsíc trochu usnadnit *Cosmopolitan* a *Glamour.* A teď je hluboká noc. Myslím, že bys raději měla jít do postele, co říkáš, Flo? Posloucháš mě vůbec?“

„Pšt, Alice, já spím.“

„Výborně, Flo,“ zasmála se Alice. „Dobrou noc.“

Namísto odpovědi ale uslyšela jen lehké pochrupávání.